

J'invoque, je célèbre le haut, le divin sommet, source des eaux, et l'eau donnée par Mazda.—

Тѣй тълкува Г. Евгении Бурнуфъ . . .

А ные тълкуваме: nous prions et nous invoquons l'Être suprême qui nous donne les sources des eaux en abondance etc.—Молимы и възваіамы Вышнѣйшее сѣшество кое ни дава источницы тѣ на воды тѣ въ изобиліе и проч.

Разясненіе. Тукъ имамы да разложимъ и сравнимъ рѣчь тѣ *bērēzatō* съ нашъ іазыкъ. Тѣа рѣчь ся срѣшта чѣсто въ Занд-Авѣста послѣдована съ *gairi, bērēzati gairi*, кое значи брѣговити гори=des montagnes élevées. Рѣчѣта же *bērēzat* съотвѣтствува съ самскрѣтское *vrihat*, кое е наше *вѣрхатъ* и кому коренное е *vrih*, кое тълкуваѣтъ *croître*.

На нашъ іазыкъ имамы рѣчь *бѣръгъ*, отъ кое става прилагатѣльное *бѣръгатъ* и брѣговитъ (по други кроі), а *бѣръгатъ* ся изговаря и *бѣръжатъ* и *бѣръзатъ*, зашто то въ нашъ іазыкъ буква та *г* ся измѣнува на *ж* и на *з* и обратно; какъ то *богъ* имян. *боже* зватѣлн. *бози* множ. имян. Ные казваме *край-бѣръжие* и *бѣръзна*, кое е се отъ той-зи коренъ *бѣръгъ*, и *бѣръзовито мѣсто*. А окончаніе то на *атъ*, въ *bērēzat*, какъ то и въ *vrihat*, е исто и въ нашъ бѣлгарскы іазыкъ, какъ то го видиме и въ зандскы и самскрѣтъ іазыкъ въ произведение то на тѣя прилагатѣльны, отъ *bērēz-bērēzat*, а отъ *vrih*—*vrihat*—*вѣрхъ-вѣрхатъ* и вѣрховитъ. Ные видиме въ тѣя двѣ рѣчы, какъ то видѣхме въ рѣчы тѣ *rati*, рату и *gouru*, гуру, чи нашъ бѣлгарскы іазыкъ съхранилъ тѣврдѣ много рѣчы съ исто то окончаніе и съ исто то произведение на прилагатѣльны тѣ рѣчы и други, какъ то самскрѣтъ и зандскы іазыкъ и то доказва едно удивитѣльно единство нашего іазыка съ тѣхъ! Тукъ ни ся дава поводъ да наведемъ единъ примѣръ и вѣрху индо-европѣйскы тѣ іазыцы, т. е. да докажимъ чи нѣкои си рѣчы ги обѣма сичкы нашъ іазыкъ.

Нека зѣмиме за примѣръ рѣчь тѣ *глава*. За да узнаиме што значи таіа рѣчь въ пѣрвобытность трѣба да ѣх разложемъ до коренны ѣ слогъ, кой то е *гла*, а *ва* е окончаніе то; нѣ то ся е произносило *гл* или *гъл* въ старость, какъ то и до сега произноскѣтъ нѣкои си отъ Бѣлгары тѣ *гъла* вмѣсту писменое *глава*. Кату измѣниме же въ слога *гл* или *гъл* буквѣ тѣ *л* на *р*, по свойство то іазыка си, какъ то видѣхме въ рѣчь *крикъ* и *кликъ* (*выкъ*) и въ др., нахождамы коренны слогъ *гър*, кой равенъ съ *гур*, *гура*, или *вѣрхъ*, узнаваме тутакъ си што значи *глава* въ пѣрвобытность т. е. извышеная чѣсть или вѣрхъ тѣла. А кату разложиме рѣчь тѣ *угълъ* или *жгълъ*—*гън-гълъ* и отведемы прѣдлога *у* или *ж*, находимъ сѣштыи коренъ *гъл*, кой значи тоже въ рѣчь тѣ *ж-гълъ* издаденое мѣсто или вѣрхъ *ж-гъля*. Това е пѣрвобытно то истинно значеніе на рѣчь тѣ *глава*. Нека сега сравниме таѣхъ истѣхъ рѣчь и въ други нѣколко си іазыцы и да видиме какво значеніе има тѣа въ тѣхъ іазыцы т. е.